

เทศน์เช้า วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ธรรมะ สังฆธรรม คุณิ เราดูการเล่นกีฬาเขาต้องมิกติกาของเขา แล้วถ้า
มิกติกาของเขาแล้ว กีฬาประเภทใดชนิดใดเขาก็มีกติกาแตกต่างกันไป แล้วกติกา คุณักกีฬาเขา
ต้องเป็นสุภาพบุรุษ เพราะอะไร เพราะอนุชนเขาจะดูเป็นแบบอย่าง ฉะนั้น เวลานั้นกีฬาเขามี
กติกาของเขาแล้วนะ เขาต้องแสดงตัวเป็นสุภาพบุรุษด้วย เขาต้องการจิตใจเป็นนักกีฬา ทำสิ่งใด
ก็ต้องให้ภัยต่อกัน เขาว่าเพราะเป็นแบบอย่างของเยาวชน นั่นคือนักกีฬานะ

แต่เราเป็นชาวพุทธ เราชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นคว้า การค้นคว้า
มาแล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ให้เราก้าวเดิน ศีล สมาธิ ปัญญา การมีศีล ศีลคือข้อบังคับเรา ที่นี้พอมี
ศีล ข้อบังคับเรา เราคิดว่าศีล ถ้าเราไม่ทำอะไรเลย ก็เลสมันหลอกลวง มันว่ามันสะดวกมันสบาย
พอเราตั้งกติกาขึ้นมา มันติดขัด มันอึดอัดขัดข้องไปหมดเลย แล้วกติกา ศีล ๕ ก็บอกว่าขอรับแค่
ศีล ๔ สุราเมรยมชฺชปมาทฏฐานา เอาไว้ก่อน ขอแค่ศีล ๔

เราไปแข่งขันกีฬาไซ้ใหม่ เราก็ต้องรองเขาบอกว่า กติกาที่เขาสร้างไว้ เราขอต่อรองได้
ใหม่ ถ้าเราขอต่อรองไม่ได้ เราไม่ควรต่อรองเขา เพราะอะไร เพราะมันเป็นสากล คำว่า “สากล”
ทุกชาติ กีฬาประเภทใดก็แล้วแต่ เขาแข่งขันกีฬาโลก เขาต้องใช้กติกาเดียวกัน

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราถือศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ มันเป็นกติกาสากลของวิญญู
คามภพ รูปภพ อรูปภพ เทวดา อินทร์ พรหม เขารู้ของเขา เทวดา อินทร์ พรหม เวลาฟังเทศน์องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาตั้งใจของเขาว่าเขาจะฟังเทศน์สิ่งใด มันเป็นผลของวิญญู
เป็นผลของวิญญู ภาษาบาลี ภาษามคธ เป็นภาษาที่ตายแล้ว เวลาภาษาที่ตายแล้ว ทำไมเวลา
เทวดา อินทร์ พรหมเขามาฟังเทศน์หลวงปู่มัน เวลาเขาถาม เขาอยากจะฟังเทศน์กันทีเดียว เขา
พูดภาษาอะไร นั่นภาษาเป็นภาษานะ แต่เวลาสื่อกัน สื่อกันด้วยภาษาใจ

ภาษาใจ ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์เทวดา อินทร์ พรหม ท่านบอกว่าเทศน์เทวดา อินทร์
พรหมสะดวกสบายกว่าเทศน์มนุษย์ เพราะเทศน์มนุษย์ เวลาเราพูด พูดปากเปียกปากแฉะเลย

ปากเปื่อยปากแฉะแล้ว เวลาฟังเทศน์ก็บอกว่า “อู๊ย! ครูบาอาจารย์คุณมาก ๆ เลย” คุณมาก ๆ เพราะมันเป็นสังขจะเป็นความจริงใจ ถ้าเป็นสังขจะเป็นความจริงนะ ความจริงมันคืออะไรล่ะ

สิ่งที่เราแสวงหานี้ แสวงหานี้มันเป็นอมิส สิ่งที่เป็นอมิส เครื่องดำรงชีวิตมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย คำว่า “ปัจจัยเครื่องอาศัย” มันมาจากไหน? มันมาจากอำนาจวาสนาของเรานั้นแหละ แต่เวลาเอาจริงเอาจริงขึ้นมา เอาจริงเอาจริงขึ้นมา ความสุขความทุกข์มันอยู่ที่ใจ ความสุขความทุกข์มันอยู่ที่ใจ หัวใจเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะมันมีภวาสวะ มีภพ มีสถานที่ มันมีความรู้สึกนึกคิดเกิดมาจากภวาสวะ เกิดมาจากหัวใจของเรา แล้วหัวใจนี้มันมาจากไหน หัวใจนี้มาจากไหน

เวลาสิ่งใดเป็นวัตถุ ทำลายได้ทั้งนั้นแหละ สิ่งใดที่ไม่ดี เขาจะทำสิ่งใด เขามีบริษัทที่ปรึกษาของเขา เขาทำของเขาได้ทั้งนั้นแหละ แต่จะทำลายความรู้สึกอันนี้ โอ้ความทุกข์นี้ จะทำลายมันให้จบสิ้นกันไปเสียที โอ้ความทุกข์ความยาก จะทำให้มันจบสิ้นกันไปเสียที แล้วมันทำลายที่ไหนล่ะ ไปทำลายที่เงามันเง เห็นไหม คุณจิตๆ เขายังไม่รู้จักจิต คุณจิตไปดูความคิด ไปดูที่อารมณ์ความรู้สึก

อารมณ์ความรู้สึกมันเกิดจากจิต ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ทุกข์ควรกำหนด ทุกข์สังขธรรมเวลาสิ่งที่ทนไม่ได้ เราอึดอัดขัดข้องสิ่งใดนะ คือทนไม่ได้ สิ่งใดอึดอัดขัดข้อง ทนไม่ได้ สิ่งนั้นเป็นทุกข์ แล้วอึดอัดขัดข้องที่ทนไม่ได้มันเกิดจากอะไรล่ะ? มันเกิดจากสมุทัย มันเกิดจากสมุทัย จากตัณหาความทะยานอยาก สมุทัยควรละ สมุทัยควรละ สมุทัยคือตัวกิเลส แต่ทุกข์มันเป็นสังขจะเป็นความจริงอันหนึ่งนะ สิ่งนั้นมันมีอยู่ มีอยู่มันก็แสดงตัวเป็นธรรมดา แต่สิ่งที่มีอยู่แสดงตัวเป็นธรรมดา ถ้ามันมีอยู่แสดงตัวเป็นธรรมดามันก็ต้องหายไปไม่ได้สิ เพราะมันมีอยู่เป็นธรรมดา มันต้องมีอยู่ของมันเป็นอย่างนั้นสิ แต่ทำไมเวลาเขาทำลายอวิชชาไปแล้ว ทำไมสิ่งที่มีอยู่ธรรมดามันไม่มีล่ะ มันไม่มี มันทำลายได้อย่างไร ทุกข์ทำลายได้อย่างไร เวลาทำลาย ทำลายกำจัดทุกข์สิ้นไปจากใจเราได้อย่างไร พอสิ้นจากใจไปแล้วมันเหลืออะไร

เราบอกว่าเราจะทำลายความทุกข์ เราทำลายความรู้สึก ทำลายอารมณ์ความรู้สึก ทำลายให้หมด ไม่ให้มีอะไรเลย แล้วไม่มีอะไรแล้วสุขอยู่ไหนล่ะ สุขอยู่ไหน วิมุตติสุขอยู่ไหน เป็นจริงอยู่ไหน สิ่งที่อยู่ไหน เห็นไหม

สิ่งที่ทำลายไม่ได้ ของวิญญะเวียนว่ายตายเกิด สิ่งที่ทำลายไม่ได้ ถ้ามันทำให้มันสะอาด บริสุทธิ์มันก็เป็นนิพพาน นิพพานมันก็เป็นคงที่ไง สิ่งที่คงที่ เห็นไหม โลกนี้เป็นอนิจจัง สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง ไม่มีอะไรคงที่เลย มันแปรสภาพเป็นธรรมดา มันต้องแปรสภาพแน่นอน ไม่มีอะไรคงที่ ไม่มีๆๆ แต่เวลาทำลายจบสิ้นแล้วคงที่ คงที่ๆ มันนิพพานไง นิพพานคงที่ เห็นไหม สอุปาทิเสสนิพพาน ถ้ายังมีชีวิตอยู่ สิ่งใดเป็นเศษ แก่เศษ ความรู้สึกนึกคิด ปัจจัยเครื่องอาศัยมันเศษทิ้ง ของเหลือทิ้ง แม้แต่ร่างกายต้องทิ้งมันไป

คูลี คนมีกิเลสหรือพระอรหันต์ เวลาตายต้องตายเหมือนกันหมด เวลาพระอรหันต์ตาย ภารา หเว ปญจกขุขธา ลากันเสยที ลากพลลาชาติ ลาวิญญะ จะไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้ว นั่นเวลาอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่จะสิ้นชีวิตท่านไป

เราปุถุชนก็ต้องตายเหมือนกัน แต่เวลาจะตายขึ้นมา “โอ้อโฮ! มรดกก็ยังไม่ได้แบ่งเลย โอ้อโฮ! แล้วลูกคนนั้นมันจะรักษาได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ เอ้! แล้วตายไปมันจะไปไหนวะ ตายไปแล้ว เราทำความดีไว้เยอะนะ เราทำบุญไว้เยอะมากเลย โอ้อโฮ! ของดีๆ เยอะแยะมาก แล้วมันจะมีจริงหรือเปล่านั้น” ความดีมันยังไม่แน่ใจว่ามีหรือเปล่า

แต่ถ้าความชั่วนะ “โอ้อโฮ! ทำบาปกรรมไว้เยอะมาก สงสัยกรรมนี้มันตามมาแน่ๆ เลย”

แต่ความดีจำไม่ได้ ความดีไม่แน่ใจ แต่บาป กลัวมัน กลัวมาก เห็นไหม เราตายไปด้วย ตัณหาความทะยานอยาก เราตายไปด้วยภาระรับผิดชอบ เราตายไปด้วยที่แบกรับภาระไปไม่มี สิ้นไม่มีสุด

แต่เวลาพระอรหันต์ตายละ ลากพลลาชาตินะ ล่าสิ่งที่เป็นภาระไว้ ภารา หเว ปญจกขุขธา ชั้นที่ เป็นภาระ ชาติ ๔ และ ชั้น ๕ ที่เป็นภาระต้องแบกรับไว้ ลากันเสยที ปล่อยแล้ว ไม่เอาอีกแล้ว จบแล้ว แต่ของเรา เราก็คิดได้ไง อ่านตำรามมาแล้ว “ลากันเสยที” อ้าว! กูก็จะลา ลาลิ ลามันก็ สงสัย มันสงสัย มันแบกรับภาระไปทั้งนั้นแหละ

เวลามันมีกตिका มีศีลมีธรรม ถ้ามีศีลมีธรรม มนุษย์ต่างจากสัตว์เพราะมีศีล มนุษย์ต่างจาก สัตว์เพราะมีศีลมีธรรม มนุษย์ถึงต่างจากสัตว์ มนุษย์ มนุสสติรัจฉานโน มนุสสเปโต มนุษย์เปรต มนุษย์เดรัจฉาน เพราะจิตใจของเขาเวลามารมันครอบงำแล้ว เขาทนของเขาไม่ได้ เขาทำลาย

ศีลธรรมของเขาในหัวใจของเขา ศีลธรรมมันเกิดมาจากไหน ศีลธรรมมันเกิดมาจากผู้
พระไตรปิฎกหรือ

ผู้พระไตรปิฎกนั้นเป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีลธรรมเกิด
ขึ้นมาจากสติที่เราตั้งใจเราขึ้นมา เราตั้งใจของเรา เราตั้งกติกาของเราขึ้นมา ศีลเป็นข้อบังคับ แล้ว
ถ้าเราตั้งกติกาของเราขึ้นมา เราไม่ล่วงละเมิดเราก็มีศีล เห็นไหม เราไม่ล่วงละเมิด ถ้าเราไม่ล่วง
ละเมิด เราก็ไม่ผิดศีล ถ้าเราไม่ล่วงละเมิด เราไม่ทำให้มันเศร้าหมอง ไม่ทำให้มันด่างมันพร้อย
ศีลมันก็อยู่ที่ใจเรา ใจเราเป็นคนเจตนา เป็นคนคำริ เป็นคนพยายามฝึกฝนมันขึ้นมา ศีลมันก็เกิด
ขึ้นมาจากใจของเรา

ถ้าศีลเกิดขึ้นมาจากใจ ศีลมันเป็นความปกติของใจ ใจที่มันดีมันรณ ใจที่มันทุกข์ยาก ใจที่
มันแสวงหา แล้วมันอึดเต็มของมัน มันเป็นปกติของมัน มันไม่เดือดร้อนของมัน สิ่งนี้เป็น
ความสุขหรือเป็นความทุกข์? มันเป็นความสุขของมัน ถ้ามันเป็นความปกติของใจ ศีลคือความ
ปกติของใจ “แล้วปกติของใจแล้วจะเอาอะไรกินล่ะ คนเราเกิดมามันต้องกิน”

สิ่งที่จะกินเราทำมาหากินด้วยความไม่ทุกข์ไม่ยาก เราทำมาหากินด้วยความเป็นหน้าที่
เป็นหน้าที่ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ เป็นศาสดา อนาคตังสญาณ
รู้ถึงอดีตอนาคต รู้ไปทุกอย่าง คนเราเกิดมามันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ชีวิตคนเกิดมาต้องมี
อาหารดำรงชีวิต ท่านไม่บอกให้ทิ้งให้หมดหรือ ทิ้งให้หมดแล้วมันจะเป็นพระอรหันต์ ทิ้งให้
หมดเลยมันก็ก้อนหิน

แม้แต่ก้อนหินบนภูเขา เขายังระเบิดมาทำบ้านทำเรือนเลย แล้วจิตใจของเรามันมีคุณค่า
จิตใจของเรา เราสร้างสมบุญญานุการมาขนาดนี้ เรามีครูบาอาจารย์ของเรา คุณติ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ ท่านจะสอนให้เราทำกุศล ทำความผิดพลาดกับ
เราหรือ ท่านวางธรรมให้เราทำ ท่านวางธรรมวินัยให้เราก้าวเดิน ท่านวางสิ่งนั้นให้เราฝึกหัวใจ
ใจใหม่ ถ้าเราฝึกหัวใจ เราฝึกหัดใจ เราฝึกหัดตัดแปลง

การทำอาชีพหน้าที่การงาน ถ้ามันไม่มีความกังวลในหัวใจ ครอบครัวยุติแล้วแต่ในบ้าน
อบอุ่น ในบ้านมีความสุข มันอยากกลับบ้านๆ แต่ครอบครัวยุติแต่ความทุกข์ในบ้าน มันทำงาน
เสร็จแล้วมันไม่อยากจะกลับบ้านๆ หัวใจที่มันฟู หัวใจที่มันตึงเครียด หัวใจที่มันมีความทุกข์ยาก
แม้แต่ใจเรา เรายังทุกข์ แล้วมันจะไปไหนล่ะ

แต่ถ้ามันมีศีลมีธรรม มันรักษาใจของเราให้มันสงบระงับ ปกติของใจ บ้านเราอบอุ่นเราก็อยากกลับบ้าน บ้านเราอบอุ่น นี่ก็เหมือนกัน เราระลึกถึงตัวเราเอง เรามีความภูมิใจ เรามีความสุข พอนึกถึงเรา เราอยู่ในศีลในธรรม หน้าที่การงานเราก็ทำของเรา ถ้ามันประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดแล้วประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดแล้วได้ผลตอบแทนที่ดี อันนั้นก็อำนาจวาสนาของเรา

“อำนาจวาสนาที่ไหน ก็ทำมากับมือทั้งนั้นแหละ เราบริหารจัดการ อำนาจวาสนาที่ไหน ก็ทำมากับมือ เรามีปัญญาต่างหากเราถึงหาเงินหาทองได้”

คนเขามีปัญญามากกว่าเรา บางคนฉลาดกว่าเราเยอะแยะเลย แต่เขาทำแล้วเขาขาดตกบกพร่อง เขาไม่ประสบความสำเร็จของเขา เขาทำของเขาอย่างนั้น กรรมเก่า-กรรมใหม่มันต้องให้ผลอย่างนั้น

แต่ถ้าของเรา เราก็ทำด้วยสมอมนี่แหละ ด้วยมือของเรานี่แหละ ทำมาหากินของเรานี่แหละ แต่เราก็มีอำนาจวาสนา ทำสิ่งใด โอกาส จังหวะมันมาพอดีๆ ทุกทีเลย นั่นไงวาสนา บุญ มันให้ผลอย่างนี้ บุญๆ แต่เป็นอามิส เพราะเป็นวัตถุธาตุ ธาตุ ๔ และ ชั้น ๕ พระอรหันต์มาแล้ว ลาภพลาชาติ ไม่กลับมาแสวงหาสิ่งนี้อีก แต่ของเรา เราต้องแสวงหา เราต้องทำของเรา เพราะสิ่งนี้ มัคโค ทางอันเอก

หน้าที่การงานเราทำเลี้ยงปากเลี้ยงท้องชีวิตหนึ่งนะ แต่หัวใจเวลามันจะต้องดับขันธุ์ไป มันดับขันธุ์ไป ถ้ามันมีความอึดเต็มของมัน มีความสุขสมบูรณ์ของมัน มันก็มีความสุขของมันใช่ไหม สุขโต ปัจจุบันนี้ก็มีความสุข มีความสุขที่ไหน มีความสุขที่ว่าเราจะมั่งมีศรีสุข เราทุกข์จนเจ็บใจ แต่เรามีกุศล เรามีความคิดที่ดี เรามีความอบอุ่นในหัวใจ เราจะไปไหนนะ เราจะอยู่ปัจจุบันนี้ เราจะไปอนาคต มันพร้อมเสมอ มันไปได้ทุกที เพราะอะไรรู้ไหม เพราะมือไม่มีแผล ใจ มือไม่มีแผลมันจับต้องสิ่งใดนะ มันไม่เจ็บไม่แสบใจ ถ้ามือมันมีแผล มันจับต้องสิ่งใดนะ มันเจ็บมันแสบ

หัวใจของเรามันปกติ มันจะไปไหนก็ได้ มันจะไปไหนก็ได้ นี่ไง สิ่งที่มีความอบอุ่นในหัวใจใจ จะมั่งมีศรีสุขอย่างใดมันก็มีความอบอุ่น มีความสุขของเรา จะทุกข์จนเจ็บใจ ทุกข์จนเจ็บใจก็ทำมา เห็นไหม คุณพระสิ พระเขาบวชมาบางวัดเขาร่ำเขารวย เขาบอกเขารวยมา ไอ้ของเรา คุณสิ มันจน ทำให้มันจน มันจน

คิดในคิด แม้แต่เวลาปกติเราก็มีคิด ๒๒๗ อยู่แล้ว แล้วถ้ามีคิด ๒๒๗ คิดมันมาจากไหนล่ะ คิดมันก็มาจากเวลาบวชไง เวลาบวชมาปฏิญาณตนว่าเป็นสมณะ สมณะได้คิด ๒๒๗ มาตั้งแต่นั้น แล้วถ้ามันคิดพลาดขึ้นมาก็ปลงอาบัติๆ มา แล้วพอมิคิดขึ้นมาแล้ว คิดในคิด มาถือชุดงค์อีก ได้มาทำอะไรแล้วเราก็มักน้อย สันโดยพอมิพอได้ ไม่ต้องการสิ่งนั้นมามาก เพราะอะไร เพราะเวลาไปประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นั่งสมาธิภาวนาขึ้นมาแล้วมันต้องการความสงบของใจ ใจ ถ้าความสงบของใจมันต้องธาตุขันธ์เบาไป

ธาตุขันธ์ จิตนี้อยู่ในร่างกายนี้ ร่างกายคือธาตุขันธ์มันทับมันกดใจ เวลานั่งสมาธิไปก็สัปหงกโงกง่วง เวลาทำสิ่งใด แล้วบอกว่าสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ก็ไม่ได้บังจืดตั้ง ไม่สันทิฏฐิโก ไม่เคยสัมผัสเสียที เราก็อยากได้สัมผัสอย่างนั้น อยากได้อริยทรัพย์ อยากได้ทรัพย์ ความจริงใจ ถ้าอยากได้ทรัพย์ความจริง เราก็แสวงหาด้วยการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา แม้แต่เรามาทำบุญเรายังต้องชวนขวยมาๆ เพราะอะไร เพราะหัวใจ หัวใจมันลงที่ไหนก็อยากทำบุญที่นั่นนะ เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ เราแสวงหาอย่างนั้น เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพระเรามีศีลมีธรรมแล้ว ก็ยังคิดในคิด ยังต้องถือชุดงค์อีก ทำให้มันไม่กดทับ คนฉลาดใช้ปัจจัย ๔ ถ้าคนไม่ฉลาดใช้ปัจจัย ๔ คูณ มันก็สุขสมบูรณ์ แล้วแต่ถื่นมันต้องการ ทำด้วยความสงบ ทำด้วยความสุข ความพอใจ พอฉันเสร็จแล้วมันมีแต่ใจมัน เวลาไปนั่งก็สัปหงกโงกง่วง สัปหงกโงกง่วงเป็นทุกข์ของใคร ทุกข์ของใคร เวลาทุกข์ เวลาตื่นได้สัมผัสพอใจในรสนั้น เวลาไปคอดกในทางจงกรม เวลาไปคอดกในการนั่งสมาธิ ไปคอดกๆ อยู่ นั่นนะ มันไม่จิตสงบเสียที ถ้าไม่จิตสงบ

นี่ไง คิดในคิดไป ถ้ามีปัญหาแล้วเรารู้ว่าเราทำอะไรไป อธิษฐานบารมี เรามีเป้าหมาย เรามีเป้าหมายว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกวิมุตติสุขๆ มันสุขมาก สุขที่แปลกโลกของเรานี้สุขเวทนา-ทุกขเวทนา ต้องอาศัยสัมผัสโดยอายตนะกระทบ มันถึงมีความสุข มีความพอใจของมัน

แต่วิมุตติสุข สุขโดยตัวมันเอง แม้แต่สมาธิ จิตสงบแล้วมันไม่กระทบกระเทือนสิ่งใด ไม่สัมผัสสิ่งใดเลย มันเป็นเอกกถารมณฺ์ จิตตั้งมั่น มันก็มีความสุขของมันแล้ว แล้วเวลาตำรอกมันคายออกเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป มันมหัศจรรย์ มหัศจรรย์อย่างไร มหัศจรรย์ เหมือนเราทำงาน

เราทำงาน เราจะประสบความสำเร็จแต่ละขั้นแต่ละอัน เราภูมิใจๆ เพราะเราทำเอง เราทำของเรา
ขึ้นมา เราทำของเราขึ้นมา แล้วมันสำเร็จๆ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาภาวนาวิปัสสนาไป โอ๊ย! มรรคญาณมันเคลื่อน ธรรมจักรมันเคลื่อน
ปัญญามันเคลื่อน ภาวนามยปัญญา แล้วปัญญามันเคลื่อน ธรรมจักรกับกงจักรมันสู้กัน

เวลากงจักร เห็นกงจักรเป็นดอกบัวไง เวลากิเลสมันยุมันแห่นะชอบ นี่กงจักรไง แล้ว
ธรรมจักรล่ะ ธรรมจักรนี่ไง มันน้อยสั้น โขยง ถือความสงบสงัดไง

แล้วมันจะสนุกที่ไหน มันจะสงบสงัด มันกลัวผี มันจะไปสุขที่ไหนล่ะ

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ลองได้สัมผัส ลองได้สัมผัส พอสัมผัสขึ้นมา คุณิ พระเราอยู่
ในป่าในเขา ถ้าจิตสงบนะ เทวดามาปกป้องเลย เพราะเทวดาเขาอยากได้บุญด้วย ถ้าที่ไหนนะ คุณ
อิ พระ ครูบาอาจารย์ของเรา วงในกรรมฐานเขารู้กัน องค์กรไหนภาวนาอย่างใดในป่าในเขาแล้วมี
เทวดา อินทร์ พรหม มันก็ญาติเก่านี่แหละ เคยเป็นญาติโกโหติกา กัน เวลาเขาเกิดเป็นภพเป็นชาติ
ขึ้นมา แล้วญาติของเขามาปฏิบัติในป่า แล้วมันจะได้มรรคได้ผล เขามาช่วยคุ้มครองดูแล เขา
อยากได้บุญกุศล เขารู้ได้อย่างไรล่ะ เขารู้ได้อย่างไร แล้วสุขอย่างไร ทำไมเทวดา อินทร์ พรหม
เขารู้ล่ะ

เพราะเทวดา อินทร์ พรหม ภูษาคติของเขามันเป็นทิพย์ ภูษาคติของเขาคือเป็นนามธรรม
ล้วนๆ แต่ของเรามีกายกับใจๆ ใจ ถ้าตานี้ไม่เห็น ร่างกายก็ว่าไม่มีๆ แต่ไม่รู้หรืออก ความรู้สึกนึก
คิด ความทุกข์มันทุกข์ยากขนาดไหน นี่มันเป็นไปได้ไง

พูดถึงเรื่องของศีล ถ้ากีฬาชนิดใดเขามีกฎกติกาสิ่งใด แล้วเราเล่นกีฬาชนิดนั้น เราต้อง
เคารพกฎกติกาเขา แล้วยังต้องแสดงความเป็นสุภาพบุรุษด้วย ยังต้องแสดงน้ำใจนักกีฬาด้วย เพื่อ
เป็นอนุชนรุ่นหลัง นี่เหมือนกัน เราจะเป็นนักบวช เราเป็นชาวพุทธ เราเป็นนักปฏิบัติ เราก็ต้องมี
ศีลมีธรรมของเรา ถ้าเรามีศีลมีธรรมของเรา ศีล อธิศีล เวลาจิตมันสงบแล้วเวลามันสำรอกคาย
สังโยชน์ไปแล้ว ไม่สัลลพตปรมาส มันไม่ลูบคลำ

ไอนี้มันลูบๆ คลำๆ “เอ๊ะ! ฐกหรือผิด ผิดหรือฐก มันหนักไป เขาไปหรือเปล่า”

แต่ถ้ามันจริงขึ้นมาไม่ลืลัฟพตปรามาส พอดีๆ พอดีหมดเลย เพราะมันสมดุคของมัน มันรู้ของมัน มันสมดุคของมัน มันจะเป็นความพอดี สิ่งที่เป็นความพอดีมันก็ไม่เป็นความกังวล ไม่เป็นนิวรณธรรม ทำอะไรสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จขึ้นมา นี่คือชีวิต

เราเกิดมาเป็นชาวพุทธนะ สิ่งที่เราแสวงหานี้เลี้ยงชีวิต เลี้ยงชีวิตนี้เพื่อร่างกายนี้ แต่ถ้าสังฆกรรม หัวใจมันเรียกร้องความช่วยเหลือ หัวใจมันเรียกร้อง เรียกร้องธรรมโอสถ เรียกร้องเข้าไป สิ่งใด คนหิวกระหายได้ดื่มกินสิ่งใดก็จะมีความสุข หัวใจที่มันเรียกร้องสังฆกรรม หัวใจที่มันเรียกร้องคนปลดเปลื้องมัน เราจะต้องทำของเราเอง

เราทำของเรา ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา ทำบุญกุศลมันก็ได้อยู่แล้วแหละ สิ่งที่ทำบุญกุศลทำแล้วก็สบายใจ นี่เป็นบุญของเรา เสร็จแล้วเป็นอมิส ถ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ก็บุญนี้จะพาส่งเราให้มีความสุขในภพในชาติพอประมาณไป แต่มันก็เวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนี้ แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เราก็ประพฤติปฏิบัติตามความจริงของเราเพื่อหัวใจดวงนี้ เอวัง